Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 26 marca 2026 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Unia celna – Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 – Wspólnotowy kodeks celny – Procedury przywozu i wywozu – Ustalanie wartości celnej – Artykuł 32 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) i lit. b) ppkt (iv) – Dostosowanie w zależności od kosztów poniesionych przez kupującego – Koszty poniesione w związku z niematerialnymi usługami projektowania szablonów etykiet naklejanych na puszki z żywnością – Pojęcie „pojemnika” – Usługi niematerialne wykonywane na terytorium Unii Europejskiej

W sprawie C-307/23

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Bundesfinanzhof (federalny trybunał finansowy, Niemcy) postanowieniem z dnia 17 stycznia 2023 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 17 maja 2023 r., w postępowaniu:

G GmbH

przeciwko

Hauptzollamt H,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: F. Biltgen, prezes izby, I. Ziemele (sprawozdawczyni), A. Kumin, S. Gervasoni i M. Bošnjak, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Szpunar,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– w imieniu G GmbH – L. Harings, Rechtsanwalt,

– w imieniu Hauptzollamt H – S. Hein,

* Język postępowania: niemiecki.

– w imieniu rządu francuskiego – G. Bain, J.-L. Carré oraz B. Fodda, w charakterze pełnomocników,

– w imieniu Komisji Europejskiej – B. Eggers oraz F. Moro, w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 16 października 2025 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 32 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) i lit. b) ppkt (iv) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. 1992, L 302, s. 1, zwanego dalej „kodeksem celnym").

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy G GmbH a Hauptzollamt H w przedmiocie retrospektywnego pokrycia należności celnych przywozowych w odniesieniu do etykiet naklejanych na puszki z żywnością.

Ramy prawne

3 Artykuł 29 ust. 1 kodeksu celnego stanowi:

„Wartością celną przywożonych towarów jest wartość transakcyjna, to znaczy cena faktycznie zapłacona lub należna za towary, wtedy gdy zostały one sprzedane w celu wywozu na obszar celny [Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej], ustalana, o ile jest to konieczne, na podstawie art. 32 i 33 […]".

4 Artykuł 32 tego kodeksu stanowi:

„1. W celu ustalenia wartości celnej z zastosowaniem art. 29 do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej za przywożone towary dodaje się:

a) następujące elementy w wysokości, w jakiej zostały poniesione przez kupującego, lecz nieujęte w cenie faktycznie zapłaconej lub należnej za towary:
   (i) prowizje i koszty pośrednictwa, z wyjątkiem prowizji od zakupu,
   (ii) koszt pojemników, o ile na potrzeby celne są traktowane łącznie z towarem,
   (iii) koszt pakowania, zarówno robocizna, jak i materiały;

b) określoną w odpowiedniej proporcji wartość wymienionych poniżej towarów i usług, dostarczonych bezpośrednio lub pośrednio przez kupującego, bezpłatnie lub po obniżonej cenie, do użytku związanego z produkcją i sprzedażą przywożonych towarów na wywóz, w zakresie, w jakim taka wartość nie została ujęta w cenie faktycznie zapłaconej lub należnej:
   (i) materiałów, komponentów, części i podobnych elementów, które stanowią część składową lub przynależność przywiezionych towarów,
   (ii) narzędzi, matryc, form i podobnych elementów użytych przy produkcji przywiezionych towarów,
   (iii) materiałów zużytych przy produkcji przywiezionych towarów,

(iv) prac inżynieryjnych, badawczych, artystycznych i projektowych oraz planów i szkiców wykonanych poza Wspólnotą i niezbędnych do produkcji przywiezionych towarów;

[…]”.

5 Nomenklatura scalona zawarta w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej (Dz.U. 1987, L 256, s. 1) zawiera w części pierwszej sekcja I pkt A, zatytułowany „Ogólne reguły interpretacji Nomenklatury scalonej”. Ogólna reguła 5 dotycząca klasyfikacji towarów ma następujące brzmienie:

„Oprócz powyższych postanowień, w odniesieniu do niżej wymienionych wyrobów należy stosować następujące reguły:

a) futerały do aparatów fotograficznych, instrumentów muzycznych, broni, przyborów kreślarskich, naszyjników oraz podobne opakowania, specjalnie dostosowane do przechowywania wyrobów lub ich kompletów, nadające się do długotrwałego użytkowania i występujące z wyrobami, do których są przeznaczone, należy klasyfikować razem z wyrobami, gdy są one normalnie z nimi sprzedawane. Reguły tej jednak nie stosuje się do opakowań, które całemu wyrobowi nadają zasadniczy charakter;

b) z zastrzeżeniem postanowień zawartych w regule 5 a), opakowania [materiały opakowaniowe] i pojemniki opakowaniowe […], jeżeli są zazwyczaj stosowane do tego rodzaju towarów, należy klasyfikować razem z tymi towarami. Postanowienie to nie ma jednak zastosowania, jeżeli opakowania [jeżeli materiały opakowaniowe lub pojemniki opakowaniowe] nadają się w sposób oczywisty do ponownego użytku”.

6 Przypis 1 do ogólnej reguły 5 stanowi, że „materiały opakowaniowe” i „pojemniki opakowaniowe” oznaczają wszelkie zewnętrzne lub wewnętrzne kontenery, pojemniki, opakowania lub wzmocnienia inne niż sprzęt transportowy (np. kontenery transportowe), plandeki, przyrządy lub transportowe urządzenia pomocnicze. Pojęcie „pojemniki opakowaniowe” nie obejmuje pojemników określonych w ogólnej regule 5 a).

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

7 Od dnia 12 grudnia 2012 r. do dnia 30 maja 2013 r. G, właściciel składu celnego znajdującego się w Niemczech, dokonał na rzecz kupującego dziesięciu odpraw celnych zakonserwowanej żywności w puszkach sprzedawanej przez dostawców z państw trzecich w celu dopuszczenia ich do swobodnego obrotu w ramach procedury w miejscu. Kupujący udostępniał dostawcom, nieodpłatnie i w formie elektronicznej, szablony służące jako wzór do sporządzania etykiet, które miały być umieszczane na puszkach do konserw. Etykiety te były przez dostawców drukowane i naklejane na puszki do konserw. Szablony tychże etykiet były opracowywane przez różne studia projektowe w Niemczech na zlecenie i na koszt kupującego.

8 Zgłoszone wartości celne wskazywały kwotę, jaką kupujący miał zapłacić dostawcom zgodnie z wiążącymi ich postanowieniami umownymi, obejmującą oprócz kosztów artykułów spożywczych, koszty opakowania do sprzedaży detalicznej w postaci konserw, a także koszty druku i naklejania etykiet, z wyłączeniem kosztów poniesionych przez kupującego związanych z projektowaniem szablonów.

9 Na mocy decyzji określającej wysokość należności celnych z dnia 20 lutego 2014 r. Hauptzollamt H dokonał retrospektywnego pobrania należności celnych w kwocie 1412,61 EUR, odpowiadającej uwzględnieniu w zadeklarowanych wartościach celnych kosztów związanych z projektowaniem szablonów etykiet naklejanych na puszki do konserw.

10 Skarga wniesiona przez G na tę decyzję została oddalona przez sąd pierwszej instancji ze względu na to, że etykieta opisująca zawartość konserwy i promująca ją jest nierozerwalnie związana z samą puszką do konserw jako pojemnikiem w rozumieniu art. 32 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) kodeksu celnego.

11 Do Bundesfinanzhof (federalnego trybunału finansowego, Niemcy), który jest sądem odsyłającym, G wniósł odwołanie od wyroku wydanego w pierwszej instancji. Sąd ten zauważa, że wartość celna towarów przywożonych na terytorium Unii Europejskiej jest ustalana na podstawie wartości transakcyjnej, do której dolicza się koszty, o których mowa w art. 32 kodeksu celnego.

12 Zdaniem tego sądu nie ulega wątpliwości, że wykorzystywane przez G puszki do konserw są „pojemnikami" w rozumieniu art. 32 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) tego kodeksu, których koszty produkcji, w tym koszty związane z samą puszką a także z drukowaniem i naklejaniem etykiety należy uwzględnić w celu ustalenia wartości celnej, gdyż etykieta ta stanowi nierozerwalną całość z puszką do konserw.

13 Zauważa on jednak, że taki wniosek nie jest oczywisty w odniesieniu do kosztów związanych z niematerialnymi usługami projektowania szablonów etykiet naklejanych na te puszki. Usługi niezbędne do takiego projektowania mogą bowiem wchodzić w zakres „prac inżynieryjnych, badawczych, artystycznych i projektowych oraz planów i szkiców", o których mowa w art. 32 ust. 1 lit. b) ppkt (iv) wspomnianego kodeksu.

14 W takiej sytuacji, zgodnie z tym przepisem, dostosowanie wartości celnej w zależności od kosztów związanych z tymi usługami byłoby wymagane jedynie pod warunkiem, że wspomniane usługi zostały wykonane poza terytorium Unii, co nie ma miejsca w niniejszej sprawie, ponieważ odnośne szablony są projektowane w Niemczech.

15 W tych okolicznościach Bundesfinanzhof (federalny trybunał finansowy) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy koszty opracowania na obszarze celnym Unii szablonów do drukowania etykiet należy zaliczyć do wartości transakcyjnej zgodnie z art. 32 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) [kodeksu celnego], czy też art. 32 ust. 1 lit. b) ppkt (iv) [kodeksu celnego], jeżeli kupujący mający siedzibę na obszarze celnym Unii udostępnia szablony do drukowania dostawcom w państwie trzecim nieodpłatnie w formie elektronicznej?".

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

16 Poprzez swoje pytanie prejudycjalne sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 32 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) i lit. b) ppkt (iv) kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że koszty poniesione w związku z niematerialnymi usługami projektowania szablonów etykiet naklejanych na puszki z żywnością przywożone na terytorium Unii należy dodać do ceny faktycznie

zapłaconej lub należnej za te przywożone towary, jeżeli szablony te zostały opracowane na zamówienie i na koszt kupującego na terytorium Unii i nieodpłatnie udostępnione dostawcom w formie elektronicznej.

17 Ponieważ kodeks celny nie definiuje wyraźnie sposobu, w jaki takie koszty powinny być traktowane do celów celnych, wykładni przepisów, których dotyczy to pytanie, należy dokonywać z uwzględnieniem nie tylko ich brzmienia, lecz także kontekstu, w jaki się wpisują, oraz celów regulacji, której część stanowią (zob. podobnie wyrok z dnia 18 grudnia 2025 r., Storstockholms Lokaltrafik, C-422/24, EU:C:2025:980, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo).

18 Co się tyczy w pierwszej kolejności brzmienia tych przepisów, art. 32 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) kodeksu celnego przewiduje, że przy ustalaniu wartości celnej do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej za przywożone towary należy dodać „koszt pojemników, o ile na potrzeby celne są traktowane łącznie z towarem”.

19 Zgodnie z art. 32 ust. 1 lit. b) ppkt (iv) tego kodeksu do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej za przywożone towary dodaje się również wartość „prac inżynieryjnych, badawczych, artystycznych i projektowych oraz planów i szkiców”, wykorzystywanych przy produkcji i sprzedaży w celu wywozu przywożonych towarów, w przypadku gdy te towary i usługi są dostarczane bezpośrednio lub pośrednio przez kupującego, nieodpłatnie lub po obniżonych kosztach, pod warunkiem że zostały wykonane „poza Wspólnotą” i są „niezbędne do produkcji przywiezionych towarów”.

20 W celu rozróżnienia odpowiednich zakresów stosowania tych dwóch przepisów należy podkreślić, że art. 32 ust. 1 lit. b) ppkt (iv) rzeczonego kodeksu odnosi się do kosztów towarów i usług niezbędnych do produkcji „przywiezionych towarów”, podczas gdy art. 32 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) tego kodeksu odnosi się do kosztu „pojemników, o ile na potrzeby celne są traktowane łącznie z towarem”.

21 Z postanowienia odsyłającego wynika, że wartość celna towarów będących przedmiotem postępowania głównego została zadeklarowana przez G z uwzględnieniem między innymi kosztów ich pojemników, a mianowicie kosztów produkcji puszek do konserw oraz kosztów drukowania etykiet naklejanych na te puszki, przy czym nie uwzględniono jednak kosztów poniesionych w związku z niematerialnymi usługami projektowania tych etykiet.

22 Uznanie usług niematerialnych niezbędnych do projektowania szablonów udostępnianych dostawcom przywożonych towarów w formie elektronicznej na potrzeby drukowania etykiet będących przedmiotem postępowania głównego za „towary i usługi” w rozumieniu art. 32 ust. 1 lit. b) kodeksu celnego nie jest kwestionowane przed sądem odsyłającym. W tym względzie orzeczono, że o ile brzmienie tego przepisu wyraźnie odnosi się do „towarów” lub „usług”, o tyle jego zakres zastosowania nie ogranicza się do dóbr materialnych (wyrok z dnia 10 września 2020 r., BMW, C-509/19, EU:C:2020:694, pkt 18).

23 Niemniej jednak, jak przypomniano w pkt 20 niniejszego wyroku, art. 32 ust. 1 lit. b) ppkt (iv) tego kodeksu odnosi się do kosztów towarów i usług niezbędnych do produkcji „przywiezionych towarów”.

24 Brzmienie art. 32 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rzeczonego kodeksu wprowadza natomiast rozróżnienie między tymi towarami a ich „pojemnikami”, przy czym przepis ten wyraźnie wymienia to pojęcie.

25 W tym względzie, zgodnie z przypisem 1 do ogólnej reguły 5, zawartej w części pierwszej sekcja 1 pkt A Nomenklatury scalonej zawartej w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, pojęcie „pojemnika” jest powiązane z pojęciami „materiałów opakowaniowych” i „pojemników opakowaniowych” w zakresie, w jakim te ostatnie oznaczają „zewnętrzne lub wewnętrzne kontenery, pojemniki, opakowania lub wzmocnienia”. Ponadto zgodnie z orzecznictwem pojęcie „opakowań” obejmuje pojemniki, które nadają się nie tylko do transportu danych produktów, ale też do ich składowania i sprzedaży (wyrok z dnia 5 października 1988 r., Schmid, 357/87, EU:C:1988:478, pkt 8).

26 Tymczasem w zakresie, w jakim usługi niematerialne związane z projektowaniem szablonów etykiet, o których mowa w postanowieniu odsyłającym, mają służyć drukowaniu etykiet naklejanych na przywożone puszki do konserw, brzmienie art. 32 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) kodeksu celnego nie wyklucza, że koszty z nimi związane mogą odnosić się do „pojemników” w rozumieniu tego przepisu, o ile szablony te rzeczywiście stanowią element ściśle związany z tymi pojemnikami.

27 W tym względzie kwestia, czy te etykiety mogą zostać oddzielone od puszek do konserw, nie może być decydująca dla takiej oceny. Etykiety zawierają bowiem informacje dotyczące w szczególności zawartości przywożonej puszki z żywnością, daty jej przydatności do spożycia, a nawet zaleceń co do sposobu przygotowania lub spożycia jej zawartości, które są niezbędne do jej sprzedaży i mogą w razie potrzeby ułatwić jej stosowanie.

28 Jednakże brak etykiet naklejonych na puszkach do konserw nie powoduje, co do zasady, że ich zawartość nie nadaje się do użytku, w związku z czym etykiet tych nie można uznać za integralną część zawartości tych puszek ani też za niezbędne do ich produkcji w rozumieniu art. 32 ust. 1 lit. b) ppkt (iv) rzeczonego kodeksu (zob. podobnie wyrok z dnia 10 września 2020 r., BMW, C-509/19, EU:C:2020:694, pkt 20).

29 Wynika z tego, że pomimo okoliczności, iż ani brzmienie art. 32 ust. 1 lit. a) ppkt (ii), kodeksu celnego, ani brzmienie art. 32 ust. 1 lit. b) ppkt (iv) tego kodeksu nie zawierają jasnej wskazówki co do sposobu, w jaki powinny być traktowane na potrzeby celne koszty związane z niematerialnymi usługami projektowania szablonów etykiet naklejanych na puszki z żywnością, koszty te mogą należeć do kategorii kosztów pojemników w rozumieniu art. 32 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) tego kodeksu, w sytuacji gdy między tymi szablonami a pojemnikami, jakimi są te puszki z żywnością, istnieje ścisły związek, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

30 Co się tyczy w drugiej kolejności kontekstu, w jaki wpisuje się art. 32 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) i lit. b) ppkt (iv) wspomnianego kodeksu oraz systematyki tych przepisów, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 29 tegoż kodeksu wartością celną przywożonych towarów jest wartość transakcyjna, to znaczy cena faktycznie zapłacona lub należna za towary, gdy zostały one sprzedane w celu wywozu na obszar celny Unii, z zastrzeżeniem dostosowań, które w stosownym przypadku powinny zostać dokonane zgodnie z, między innymi, art. 32 kodeksu celnego (wyrok z dnia 9 czerwca 2022 r., Baltic Master, C-599/20, EU:C:2022:457, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo).

31 Jak już orzekł Trybunał, wartość celną należy ustalić w pierwszej kolejności wedle metody zwanej „wartością transakcyjną” przywożonych towarów. Ta metoda ustalania wartości celnej powinna być zatem najbardziej odpowiednia i najczęściej stosowana (wyrok z dnia 9 czerwca 2022 r., Baltic Master, C-599/20, EU:C:2022:457, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo).

32 Cena faktycznie zapłacona lub należna za przywożone towary stanowi zatem co do zasady podstawę obliczenia wartości celnej, mimo że cena ta stanowi czynnik, który powinien w razie potrzeby być przedmiotem dostosowania (zob. podobnie wyrok z dnia 9 czerwca 2022 r., Baltic Master, C-599/20, EU:C:2022:457, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo).

33 W szczególności elementy, które należy dodać do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej za przywożone towary w celu ustalenia ich wartości celnej, są wymienione w art. 32 kodeksu celnego.

34 W tym względzie, jak podkreślono w pkt 20 niniejszego wyroku, art. 32 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) tego kodeksu dotyczy w szczególności „pojemników" przywożonych towarów, a art. 32 ust. 1 lit. b) ppkt (iv) tego kodeksu odnosi się natomiast do wartości prac niezbędnych do produkcji „przywiezionych towarów" w ogóle.

35 Tym samym art. 32 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) kodeksu celnego ustanawia szczególną zasadę dostosowania wartości celnej przywożonych towarów uwzględniającego koszty świadczące o ścisłym związku tych towarów z ich pojemnikiem, niezależnie od charakteru usług, do których odnoszą się te koszty, w przeciwieństwie do art. 32 ust. 1 lit. b) ppkt (iv) kodeksu celnego, który przewiduje dostosowanie w związku z niematerialnymi usługami niezbędnymi do produkcji przywiezionych towarów, bez szczególnego rozróżnienia między samymi towarami a ich pojemnikami.

36 O ile w celu dostosowania wartości celnej „przywożonych towarów" w rozumieniu art. 32 ust. 1 lit. b) kodeksu celnego przepis ten zawiera w pkt (iv) wyraźną wskazówkę geograficzną co do miejsca wykonania niematerialnych usług, o których mowa w tym przepisie, o tyle art. 32 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) tego kodeksu nie zawiera żadnej równoważnej wskazówki w odniesieniu do ewentualnego dostosowania tej wartości uwzględniającego koszty wytworzenia pojemników tych towarów. W tych okolicznościach prawodawca Unii zamierzał wprowadzić odrębny system dostosowania w zależności od tego, czy odnośne koszty dotyczą niematerialnych usług, które mają ścisły związek z pojemnikami przywożonych towarów, czy dotyczą takich usług, w sytuacji gdy są one niezbędne do produkcji samych przywożonych towarów.

37 Szczególny zakres stosowania art. 32 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) kodeksu celnego przemawia za objęciem kosztów związanych z usługami niematerialnymi ściśle związanymi z pojemnikami przywożonych towarów tym samym systemem dostosowania wartości celnej, jak system zastrzeżony dla kosztów związanych z towarami i usługami materialnymi niezbędnymi do produkcji tych pojemników. W tym kontekście zastosowanie innego systemu dostosowania w odniesieniu do kosztów związanych z tymi usługami niematerialnymi wymagałoby wyraźnej wzmianki w tym względzie ze strony prawodawcy Unii, podobnie jak w art. 32 ust. 1 lit. b) ppkt (iv) tego kodeksu w odniesieniu do towarów i usług niezbędnych do produkcji przywożonych towarów.

38 W rezultacie należy uznać, że art. 32 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) wspomnianego kodeksu ma zastosowanie do wszystkich kosztów ściśle związanych z produkcją pojemników na towary, jak wydaje się mieć to miejsce w przypadku kosztów poniesionych w związku z niematerialnymi usługami projektowania szablonów będących przedmiotem postępowania głównego.

39 W trzeciej kolejności zasady kodeksu celnego dotyczące obliczania wartości celnej mają na celu ustanowienie sprawiedliwego, jednolitego i neutralnego systemu, wykluczającego stosowanie arbitralnych lub fikcyjnych wartości celnych. Wartość celna powinna zatem odzwierciedlać

rzeczywistą wartość ekonomiczną przywożonego towaru i w związku z tym uwzględniać wszystkie elementy tego towaru, które przedstawiają wartość ekonomiczną (wyrok z dnia 9 czerwca 2022 r., Baltic Master, C-599/20, EU:C:2022:457, pkt 24).

40 W tym względzie bezsporne jest, że niematerialne usługi projektowania szablonów etykiet naklejanych na puszki do konserw mają pewną i wymierną wartość ekonomiczną. Uwzględnienie kosztów takich usług przyczynia się do realizacji celu polegającego na ustaleniu wartości celnej odpowiadającej rzeczywistej wartości ekonomicznej przywożonych towarów.

41 W świetle powyższych rozważań odpowiedź na przedłożone pytanie powinna brzmieć następująco: art. 32 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) i lit. b) ppkt (iv) kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że koszty poniesione w związku z niematerialnymi usługami projektowania szablonów etykiet naklejanych na puszki z żywnością przywożone na terytorium Unii należy dodać do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej za te przywożone towary, jeżeli szablony te zostały opracowane na zamówienie i na koszt kupującego na terytorium Unii i nieodpłatnie udostępnione dostawcom w formie elektronicznej, pod warunkiem że rzeczone szablony mają ścisły związek z pojemnikami przywożonych towarów.

W przedmiocie kosztów

42 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 32 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) i lit. b) ppkt (iv) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny

należy interpretować w ten sposób, że:

koszty poniesione w związku z niematerialnymi usługami projektowania szablonów etykiet naklejanych na puszki z żywnością przywożone na terytorium Unii Europejskiej należy dodać do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej za te przywożone towary, jeżeli szablony te zostały opracowane na zamówienie i na koszt kupującego na terytorium Unii i nieodpłatnie udostępnione dostawcom w formie elektronicznej, pod warunkiem że rzeczone szablony mają ścisły związek z pojemnikami przywożonych towarów.

Podpisy